

שאלה: אתם תוקפים את מפא"י על הקשרים שקשרה את ישראל עם גרמניה המערבית. מה הם נימוקיכם?

תשובה: ממשלת ברייטוויץ חיברה חיבור נפשני ומבוזה את המדינה היהודית עם המדינה של מרצחי היהודים! אילו היה זה החמא האחד והיחיד של בני גרמניה — הריהו סיבה מספיקה בשבילי להשעם וירוד אתי מהשני טון, כדי להסיר את הכתם משם ישראל ומכבוד ישראל, כדי לשים קץ לעסקות-ההנשק הטמאיות עם הגנרלים הנאציים, כדי להפך את ברית הלבבות והחברות אשר כרת שלטי ישראל עם משטריו מיליוני אחינו ואחיותינו.

שאלה: ידועה לכם תשובת בן-גוריון להאשמות אלה. הוא הרי טוען שגרמניה של היום איננה גרמניה של אתמול.

תשובה: כן, אך מהי האמת? האמת היא, כי גרמניה של היום קאנצרה אנדאור שולטים למעשה שלטי גרמניה של הקאנצלר הימי לר — אותם פושעים נאציים, אותן שאיפות למלחמת נקם, כיבוש והשמדה! מבין 17 מיינסטרים ומזכירי-מדינה של ממשלת-בון — 12 מילאו פקידים-מפתח בימי שלטונו של היטלר, ובתוכם האנס גלובקה, בעל זר-חיבור המשפטי של חוקי-נירנברג הגועשים ושותפו של אייכמן לפשע השמדת היהודים. דים בכלכלה המערב-גרמנית שולטים אותם אילי הנשק והמזון — כגון קרופ ואבס — שהציתו את אש שתי מלחמות-העולם. בי-ראש הצבא המערב-גרמני המחדש עומדים 40 גנרלים ואדמירלים של צבא-היטלר, ובראשם פושעי-המלחמה היוזנגר, שפידל, פארטש. ברשימת השרות הדיפלומאטי של אוטונו כיום — 84% תופסים שמותיהם של עוזרי היטלר מתמול שלשום. בבתי-המשפט של מערב-גרמניה מכהנים 1100

לאטינית, את כל שוחרי השלום והשחרור בעולם. ברית בן-גוריון-אנדאור למ שונאי המיליטאריזם והפאשיזם הגרמני, מבודדת את ישראל בזר ולא מחזקת את בטחון ישראל.

שאלה: זיברתם על מפא"י על בן-גוריון. ומה תעמכם על עמדותיהן של מפלגות אחרות? למשל, אחה"ע ומפ"ם שהן בקואליציה, מגנות את עסקות-ההנשק?

תשובה: מפ"ם ואח"ע הנהירו זר-חור והצהירו את התנגדותן לעסקות-ההנשק עם בון. אולם מנהיגי שתי מפלגות אלו נשארו בממשלת בן-גוריון לאחר ש-עסקות-ההנשק נתגלו, ולמרות שעסקות-ההנשק נמשכות ואף מתרחבות בזמן השתתפותם בכמשלה. מנהיגי מפ"ם ואח"ע סירבו גם להכריז, כי ביטול עסקות-ההנשק עם הגנרלים הנאציים הוא בשבילם תנאי בלי-עבור לכניסתם לממשלה העתידה. הם מירוש המישק הדו-צדפי הצבוע הזה? — הרבירים נגד עסקות-ההנשק הם לא יותר מאשר מסי-שפתיים לחכי רוב ולבוחרים של מפ"ם ואח"ע, המתנגדים בלב שהם לסתרי-מבד הטמא, אך המעשים שה ראשי מפ"ם ואח"ע הם כסתר-מבד ועזרה לבן-גוריון כשחרי-מבד זה, הם מעילה כאמון חבריהם ובוחריהם!

שאלה: ו"חרות"? היא הרי איננה שר-תפה בממשלה, ומופיעה נגד מכירת נשק לגרמניה?

תשובה: כידוע, דולגת "חרות" יותר מכל מפלגה אחרת בכריתת בריתות צבאיות בין ישראל לבין מעצמות נאט"ו — ארה"ב וצרפת בעיקר. והרי לא-יובלבד שגרמניה המערבית היא חברה מהראשונות-במעלה בי-ברית נאט"ו, אלא הגנרלים של היטלר — היוזנגר ושפידל — אף נתמנו לפיקוד העליון של צבאות נאט"ו. משמע,

יחסי אמון וידידות- עם מי?

"חרות" היא נגד ברית ישראל עם הגנרלים של היטלר, אבל היא בעד ברית עקיפה עמהם — כאמני עקבות נאט"ו...

שאלה: שמענו על העמדה, מה עשתה מק"י נגד עסקות-ההנשק, נגד הקשרים עם בון?

תשובה: עוד בזמן החיכוך על הסכם ה"שירובים" הזהירה המפלגה ה-קומוניסטית הישראלית, כי זוהי רק התחלה להתעוררות פוליטית, כלכלית וצבאית עם גרמניה הניאנאציית. היתה זו המפלגה ה-קומוניסטית שארגנה אספות והפגנות המר-גומיה. היתה זו הסיעה הקומוניסטית בי-כנסת שהתריעה נגד ביקורו של ראש הבנק הגרמני בימי היטלר, הרמאן אבס, ונגד קבלת-הפנים שערך שרה-אוצר ל. אישכר לפושעי-המלחמה נאצי זה, אשר סיפק את ה-נאצים המרעילים למחנות-ההשמדה. הסיעה הקומוניסטית בכנסת היתה היחידה שה-גישה הצעת אי-אמון לממשלה ח"כ, כאשר נתגלתה לראשונה עסקת-ההנשק עם בון. וגרמה לדיון פומבי במליאת הכנסת ובציבוריות הישראלית על מעשה נפשני זה, בעוד כל שאר המפלגות ניסו להשתוק את העניין או רק בר אותן בישיבה סגורה של ועדת-החקירה-המיוחדת.

המפלגה הקומוניסטית הישראלית וסיעתה בכנסת לגבי משפטי-אייכמן, באשר עמדה בהתמדה על המשטר, כנגד מגמת הממשלה, שמשפט היסטורי זה יהא משפט על הנאי-צינום ופשעיו כלפי האנושות והעם היהודי, משפט על כל פושעי-המלחמה וההשמדה, שלא להוציא את שותפי אייכמן המתחללים פשעי ועוונותם ברוב-המעלה בממלכת-בון. הנה-כי-כך המפלגה הקומוניסטית הישראלית היא גוש-אחדות עם הממשלה נגד חידוש הסכנה הנאציית, נגד גרירת ישראל למחנה אחד עם מרצחי העם היהודי.

יותר קומוניסטים לכנסת — יותר משקל למאבק האנטי-נאצי, האנטי-פאשיסטי!

כמדינה

(המשך מעמוד 9)

מיוניים לצקת את הרייכה לעיני הציבור. אהיה שבוועת של ויכוחים ותימרונים, נר-אה היה כאילו ייכלו כמה מן העסקנים החתיקים, בתוספת לפחות אחד מן החדשים. ואז קרה דבר שהדהים את כולם. שר ה-משפטים, פנחס רוזן, טען כי התבטל חרף מדי לחיכו האירופית. "אני ייכדתי את עליה חדשה (של יוצאי גרמניה). ועכשיו אני רואה שבעוד שנה-שנתיים בכל המפלגה הליבראלית לא יהיה אף יוצא גרמניה!" הוא דרש, על כן, להחליף את הפילפל הספרדי בכמה עיבודים אשכנזיים. אתר, אים — לא יעמוד בראש השרימה. וכך היה: התבטל שהוגש לבוחר היה אותו צימטט מתקתק של שנים עברו. לשם קישוט, הניחו בצד הצלחת מלפפון חמוץ ספרדי.

עויבה הפגנתית. מה שהיה צפוי קרה. בקול תרועה הודיע אליעזר מטלון כי עזב את הליברלים, עבר, בראש קבוצת עסקנים ספרדיים, לאויבת העיקרית: מפא"י. היה זה הישג תעמולתי חשוב לכפא"י. הרחם המעשי של מטלון ושות' היה מפורק למדי. כי מפא"י סיימה אף היא את ביטול הרייכה שלה, ואין לה כל צורך בתוספת בתלונים. אם חטפה אותם, הרי זה מפני שתמיד טוב להציג בחלון-הראחה סחורה מגוחת, שהעורר את תיאבון הבוחר.

יחסי-חוך

אבא אכל בוסר

רינה השכיבה את שני ילדיה, ירום בן 12' ואורה בת ה-6. היא המינה כמה דקות עד שהילדים נרדמו, הצטרפה לבעלה, קובי, ויצאה למיטתה כדי לרדת לחרר-האוכל של בית-המלון.

היא לא הגיעה לשם. שני גברים חסונים עצרו את בני הנוג הישראלי הצעיר במיטת דרון, ונודעו להם שעליהם לבוא עימם. כך נעצרה השבוע, יעקוב שרת, המוכר הראשון של שגרירות ישראל במוסקבה, יחד עם אשתו. מה שקרה במשרדי המש-טרה הסובייטית לוטה בערפל. בהגיעם ל-קופנהאגן, טען יעקוב כי יש סימני חבלות על גוף אשתו, רמז קודרות כי החבלות הן תוצאות-טיפול החוקרים.

מן הרגע בו הוכרו על יעקוב ("קובי") שרת, 34, כעל "פרסונה נון גראטה" ("אנ-שיות בלתי רצויה"). והוטל עליו לצאת מיד את ברית-המועצות, החלה מלחמת ה-תעמולה הקולנית משני הצדדים.

טענו הסובייטים: "שרת נתפס בפעולת ריגול בעת מעשה", וכן "שרת הפיץ תעמול-לה ציונית אנטי-סובייטית". טענו הישראלים: שקר וכזב. "עלילה קולנועית".

מכיוון שברור לגמרי לכל עתונאי ישראלי כי ישראל אינה עוסקת בדברים לא-יפים, כמו ריגול או תעמולה אנטי-סובייטית — דבר שהוא בחזקת מושכל-ראשון, ועל כן אינו טעון הוכחה — לא נשאר אלא למצוא מטרות לתענות הסובייטיות. ניחש עתון אחר: "לפחדתי את יהודי רינה". הוסיף עתון שני: "לקלקל את הרושם שעשו כדורגלני ישראל ברינה". וכן הלאה, כיך דמיונם הטובה של הפרשנים.

יעקוב שרת עצמו היה הרבה יותר זהיר בתגובתו על ההאשמה הסובייטית. אמר הוא: "זה עניין של הגדרה".

השאלה היתה: מה טעון הגדרה? שני אינברלאציונרים. עם כל ההב-דלים העצימים, יש דמיון חשוב אחד בין שרותי-החוך של ברית-המועצות ואילו של ישראל. שניהם מגלים עניין מיוחד באורחים מסויי-מים של מדינות זרות.

ברית-המועצות קשורה באינטרנאציונל של המפלגות הקומוניסטיות. היא מבקשת ל-קדם בכל ארץ את המחנה הקומוניסטי הקומיני. אף כי מנהג זה מבקש, באר-צות רבות, להכיל את המישטר הקיים ולרשת את מקומו. הקומוניסטים בכל ארץ רואים בנציג הסובייטי בן-ברית, אפטרור פיס, שליח מולדת המהפכה הבינלאומית. מדינת ישראל קשורה בתנועה הציונית הבינלאומית, ורואה את עצמה אפטרופוס לכל היהודים באשר הם שם. שאיפתה: לעורר את יהודי כל העולם לנטוש את מילדותיהם הנוכחיות ולעבור לישראל. חוך

מזה היא מבקשת לשכנע את כל היהודים כי הם שייכים לעם גדול אחד, שמרכוז מדינת ישראל, לה הם חייבים נאמנות.

מדינות רבות, ובעיקר מדינות ערב וה-מדינות הקומוניסטיות, רואות בהספה זו מעשה חתרני, המבקש להמריץ את אורחיהן להיות נאמנים למדינה זרה ועויינת. דבר זה גרם לא פעם צרות — הן לנציגי ישר-אל והן ליהודים שבאו עמם במגע, והנש-אים לשאת בתוצאות.

אך יש הבדל אחד בין שני שרותי-החוך. משרד-החוך הסובייטי למוד נסיון של שנים רבות. הוא למד להנהיג הפרדה פורמלית מוחלטת בין פעילות האינטרנאציונל הקומיני-ניסטי לבין פעולות שרותי-החוך הסובייטי, לכן כימעט לא היה מיוקרה בו נתפס דיפ-לומטט סובייטי בפעילות קומוניסטית. בכך עוסקים אחרים.

שרותי-החוך הישראלי צעיר יותר, ועודנו חסר נסיון בשטח זה. גם חסרים לו אמצ-עים. על כן לוקחים דיפלומטים ישראליים, במקומות רבים, חלק פעיל מאוד בתעמולה הציונית ובארגון החיים היהודיים. בארצות-הברית אין הדבר איכפת לאיש. אך בברית-המועצות זה מעב רהיט-סכנות.

מתפרדים אנטי-דתיים. כל שליח ישראלי בברית-המועצות רואה את עצמו, קודם כל, כנושא הרגל הכחיל-לבן, לעיני מיליוני יהודים סובייטים שאסור להם ל-גלות אהדה לישראל, ושעליהם לישראל אסורה עלפי החוק.

מה יכול נציג ישראלי לעשות במצב זה? קודם כל, מנסה כל דיפלומטט ישראלי להופיע תדיר במקומות שם מתכנסים יהו-דים: בתי-הכנסת. נוצרה תופעה מוזרה ש-

דיפלומטים אנטי-דתיים, שלעולם אינם נר-אים בבתי-כנסת ישראלים, הפכו מתפללי קבע בבתי-הכנסת הסובייטיים. אחד מאלה היה יעקוב שרת, חברי-קירוב (חצרים) ל-יעבר, אנטי-דתי ובנו של מנהיג אנטי-דתי, חוך מזה, מחלקים הנציגים הישראליים — הרשמיים והבלתי-רשמיים — חומר ה-מטיל אור חיובי על מדינת ישראל. כך, למשל, מופץ בברית-המועצות לוח-שנה, ה-מראה את יפיהנוף הישראלי והמוסר פר-טים על חזות-החיים והשיגור-היצירה של מדינת ישראל. לדעת ישראל, זהו חומר תמים והגון, מן הסוג המופץ בישראל על-ידי שגרירויות קומוניסטיות. אך בעיני ה-ממשלה הסובייטית, זהו חומר שיש בו להסית את אורחיה היהודיים לצאת את הארץ באופן בלתי-חוקי, לעלות לישראל.

יש חומר השנוי עוד יותר במחלוקת. בירושלים מודפס כתבי-עת רוסי, המיועד בעיקר לחלוקה בברית-המועצות. באחד מ-גליונותיו הביא כתבי-עת זה גלופה של עמוד מעתון סובייטי, בו תיאר תייר סוביי-טי את רשמיו (השליילים ביותר) מביקורו בישראל. תחת גלופה זו פורסם כתבי-עת פורטים המזימים את דברי העתון הסובייטי, ולמעשה מאשמים אותו בשקר. מאחר ש-בברית-המועצות כל עתון הוא, למעשה, ביטאון ממשלתי-מפלגתי, מתפרש מאמר כזה כ"חומר תעמולה ציוני ואנטי-סובייטי".

לא פעם טענה התעמולה הסובייטית כי הנציגים הישראליים אינם מסתפקים בה, אלא עוסקים בחשאי גם באירגון עלייתם של יהודים ברוסיה, ומקיימים מצד חשוד עם יהודים שהתודעו עימם בבתי-כנסת ובמקומות אחרים. ניקיטה חרושצ'וב עצמו אמר בשעתו, בראיון עם כתב פניארו ה-צרפתי, כי היהודים המגרים הורפסם בוג-דים במולדתם — היינו שהם מוסרים ל-מדינות זרות סודות על ברית-המועצות.

מכאן ברור כי הבולשת הסובייטית, ש-עינה פקוחה על כל הדיפלומטים הזרים, עוקבת בעניין מיוחד אחרי תנועותיהם של הנציגים הישראליים. התוצאה: קשה מאוד לגייס בישראל אנשים המוכנים לשרת — אפילו בדרגת שגריר — בברית-המועצות.

מכת הבכור. אין ספק כי הפועות של יעקוב שרת עוררה, מן הרגע הראשון, רגש של אירצון במסדות-הבטחון הסובייטיים. כי לשרת הצעיר כמה וכמה תכונות, שאינן חביבות על אנטי-בטחון סובייטיים. קודם כל, יודע קובי שרת רוסיית על בוריה. הוא לא התספק במה שלמד מאביו, האהוב לסלסל בדיבורו ברוסית כמו בכל שפה אחרת, אלא שקד במשך כמה שנים להשתלם בכך. קובי המרציו, התכוון לתפ-קידו העמדי בברית-המועצות בקדנות רבה יותר מכל דיפלומטט אחר. הוא השקיע כמה שנים, לא רק בלימוד השפה, אלא

* ניבא זאת, כראשון. העולם הזה (1240), שהודיע במזרז הצפיית כי העסקנים הספר-דיים מאיימים בעזיבה הפגנתית של המפ-לגה הליבראלית.